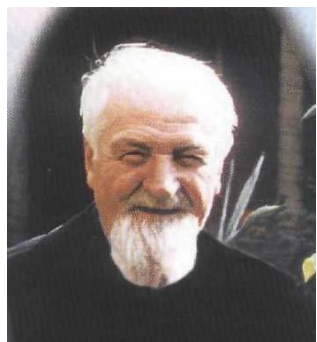

DARURILE SFÂNTULUI DUH

Pr. Acad. D. Stăniloae
-foto-

Sfântul Maxim Mărturisitorul interpretează astfel darurile Duhului Sfânt. După încetarea de a păcătui prin temere și după lucrarea virtuților prin tărie, dobândim prin darul sfatului deprinderea discernământului, care ne ajută să îndeplinim cu cea mai bună judecată poruncile dumnezeiești și să deosebim faptele ce se potrivesc mai bine în fiecare împrejurare. Așadar, dacă la început lucrăm mai mult de frica lui Dumnezeu, împlinind poruncile pentru simplu fapt că Dumnezeu le-a dat, pe urmă începem să ne dăm seama prin proprie judecată că ceea ce ne poruncește Dumnezeu să facem e lucru bun, iar ceea ce ne oprește e lucru rău. Totodată începem să pricepem ce este mai potrivit să împlinim din porunci în fiecare împrejurare.

De la această primă licărire de lumină, progresăm la una mai sporită prin darul științei, care ne învață cum să realizăm practic binele ce ni s-a descoperit din porunci, în așa fel ca să dobândim virtuțile. Căci se poate întâmpla ca cineva să-și dea seama de binele cuprins în porunci și totuși să nu știe cum să-l înfăptuiască în modul cel mai satisfăcător, lucrând fără judecată. Darul științei este acela care ne învață cum să înfăptuim un lucru bun, cu judecată.

Urmează la rând darul cunoștinței, care spre deosebire de darul sfatului, numai discerne numai în mod general binele dintr-o poruncă, ci descoperă însăși rațiunea sau motivația mai adâncă a fiecărei porunci și a fiecărei virtuți. Acum nu mai știu doar în general că e mai bine să fiu smerit, decât arogant, ci-mi dau seama că prin smerenie ajung să văd măreția lui Dumnezeu, pe când aroganța mă orbește, nelăsându-mă să mă văd numai pe mine.

De la acest dar ne ridicăm la cel al înțelegerii, care preface pătrunderea mai mult teoretică a rațiunilor virtuților într-o identificare afectuoasă a mea cu acele rațiuni, ceea ce "produce o fuziune a puterilor noastre naturale cu modurile și cu rațiunile poruncilor", sau "preface puterile noastre naturale în rațiunile cunoscute ale virtuților".

De la darul acesta progresăm la cel din urmă, care este darul înțelepciunii. Acesta "ne face să ne înălțăm la cauza rațiunilor duhovnicești din porunci și la unirea cu ea. Prin acesta, cunoscând, pe cât este de puțină oamenilor, în chip neștiut, rațiunile simple ale lucrurilor aflătoare în Dumnezeu, scoatem ca dintr-un izvor țâșnitor al inimii adevărul din toate, împărtășindu-l în chip felurit și celorlalți oameni. "Cu alte cuvinte, acest dar ne face parte din contemplarea simplă și exactă a adevărului din toate lucrurile. "

Pornind de aici vom scoate la iveală multele și variatele rațiuni ale adevărului din contemplarea înțeleaptă a lucrurilor

sensibile și a ființelor inteligibile". În tot ce facem sau înțelegem acum avem o viziune a ansamblului, a legăturii faptei sau a lucrului nostru cu ordinea universală.

La înțelepciune am ajuns după ce am dobândit toate virtuțile, adică după ce am dobândit starea de nepătimire. Ea este țâșnirea descoperită a luminii solare, după ce a fost anticipată prin raze tot mai intense. Cu această țâșnire începe iluminarea propriu-zisă. În toate virtuțile parțiale care au precedat starea de nepătimire s-a arătat o rază a înțelepciunii. Fiecare a fost un dar, din darurile iluminatoare ale Duhului Sfânt. Acum înțelepciunea apare întregă, în același timp concentrată și simplă. Ea este unită totdeauna cu plenitudinea darurilor iluminatoare ale Duhului. (...)

Înțelepciunea este darul de a vedea pe Dumnezeu simultan cu toate sau prin toate, ca Făcătorul, Susținătorul și Cărmuitorul efectiv al tuturor. Ea ne ajută să înțelegem dintr-o ochire viața noastră